

കുടുംഭാഷയുടെ പ്രതിനിധാനവും പ്രയോഗവും മലയാളത്തിൽ:

കേരളപാണിനിയം, ഗുണർട്ട് നിഘണ്ടു എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള

അന്വേഷണം

ദിവ്യ ടി എസ്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

അതതുഭാഷകളിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള പദങ്ങളെ ക്രമത്തിൽ അടുക്കി അവയുടെ അർത്ഥങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് നിഘണ്ടുക്കളുടെ പ്രാഥമികമായ ധർമ്മം. ഇതിനുപുറമേ ഭാഷയുടെ അതിരുകൾ നിർണ്ണയിക്കാനും, നിർവ്വചിക്കാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കൾ നടത്തിവരുന്നു. സമാനമായ ധർമ്മം തന്നെയാണ് വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണാനാവുന്നത്. അതുകാലത്തെ നടപടിഭാഷയെ നിർവ്വചിക്കുകയും അതിന്റെ പ്രയോഗരീതിയെ മനസ്സിലാക്കുകയുമാണ് ഇവ ചെയ്യുന്നത്. ഇത്തരത്തിൽ ഭാഷയിൽ ക്രമീകരണങ്ങൾ ആവശ്യമായിവരുന്ന കാലം ദേശ-രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രൂപീകരണകാലം കൂടിയാണ്. ദേശീയതയെ നിർമ്മിക്കുന്ന ആശയാവലികൾ സ്വാഭാവികമായും നിഘണ്ടുക്കളുടെയും വ്യാകരണങ്ങളുടെയും നിർമ്മാണത്തെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട് എന്ന പരികൽപനയെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ പഠനം മുന്നോട്ടുപോകുന്നത്. ദേശം എന്ന സങ്കല്പനം രൂപപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം അതിന്റെ അതിരുകളും നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്നു. ഉൾക്കൊള്ളലുകളും പുറത്താക്കലുകളുമായി, ദൃശ്യതയുടെ രാഷ്ട്രീയം കൂടിയുൾച്ചേരുന്നതാണ് ദേശത്തെ സംബന്ധിച്ച ഇത്തരം ക്രമപ്പെടുത്തലുകൾ. ദേശീയതയുടെ ആശയാവലികൾ ഭാഷയിലെ ഈ ക്രമപ്പെടുത്തലുകളിൽ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചു? കുടുംഭാഷയുടെ പ്രതിനിധാനം, പ്രയോഗം എന്നിവയിൽ ദേശ-രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ദൃശ്യതയുടെ രാഷ്ട്രീയം എങ്ങനെ ഇടപെട്ടു എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളെയാണ് ഈ പഠനം അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. നിഘണ്ടുക്കളിലെയും വ്യാകരണങ്ങളിലേയും കുടും പ്രതിനിധാനങ്ങളെയും

പ്രയോഗത്തെയും മുൻനിർത്തി അവയുടെ അർത്ഥ-വ്യാകരണ സാധ്യതകളെ സാംസ്കാരികമായി പരിശോധിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ പ്രബന്ധം. ദേശീയതയുടെ ആവിഷ്കാരരൂപമെന്നനിലയിൽ നിഘണ്ടുക്കളിലും വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമുള്ള ക്വീർ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ദൃശ്യതയുടെ രാഷ്ട്രീയം ഉൾച്ചേരുന്നുണ്ടെന്ന പരികല്പനയെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ പഠനം മുന്നോട്ടുപോകുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

ക്വീർഭാഷ, പ്രതിനിധാനം, പ്രയോഗം, ദേശ-രാഷ്ട്രം, ദൃശ്യത.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയും ആശയങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ട് മതപ്രചരണാർത്ഥം കേരളത്തിലെത്തിയ ക്രൈസ്തവ മിഷണറിമാരിൽ നിന്നാണ് നിഘണ്ടുക്കളുടേയും വ്യാകരണങ്ങളുടേയും ആരംഭം. ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളുടെ തെറ്റും ശരിയും നിർണ്ണയിക്കുക, പദങ്ങളെ അക്ഷരമാലാക്രമത്തിലാക്കി അവയുടെ അർത്ഥം പറയുക എന്നിവയ്ക്കു പുറമേ ഭാഷാപരിണാമങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യേകദശയെ അടയാളപ്പെടുത്തുക എന്നതുകൂടി വ്യാകരണങ്ങളുടേയും നിഘണ്ടുക്കളുടേയും ധർമ്മമാണ്. ഭാഷാപരിണാമത്തിനനുസരിച്ച് നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണവ്യവസ്ഥകളും പുതുക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. സാമൂഹികപരിണാമവും ഭാഷാപരിണാമവും പാരസ്പര്യം പുലർത്തുന്നവയാണെന്ന് മലയാളഭാഷയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകും.

ഭാഷാനവോത്ഥാനമോ ഭാഷയുടെ വ്യവസ്ഥീകരണമോ ആയിരുന്നില്ല മിഷണറിമാരുടെ പ്രാഥമികധർമ്മം. അത് മതപരിവർത്തനമായിരുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനധർമ്മം നിറവേറ്റുന്നതിന് അവർക്ക് തടസ്സമായി നിന്നതാകട്ടെ, കേരളത്തിലെ നാട്ടുഭാഷകളാണ്. നിരന്തര പരിണാമിയും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ ഈ ഭാഷകൾക്ക് ഒരു ഏകീകൃത സ്വഭാവമുണ്ടാക്കുക, അത് പഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത് തദ്ദേശീയരായ ജനതയോടുള്ള ആശയവിനിമയം സുഗമമാക്കുക, എന്നീ ലക്ഷ്യങ്ങളോടെയാണ് മിഷണറിമാർ ഭാഷാപ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നത്.

ഭാഷാപഠനം സുഗമമാകണമെങ്കിൽ വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു മുതലായ അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ അത്തരം - അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിഷണറിമാർ നിർമ്മിച്ചു. ബെഞ്ചമിൻ ബെയ്ലി മുതൽ ജോർജ് മാത്തൻ വരെയുള്ള വിദേശികളും സ്വദേശികളുമായ മിഷണറിപ്രവർത്തകരുടെ വ്യാകരണ കൃതികളും നിഘണ്ടുക്കളും ഉണ്ടായതിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഇതാണ്

മിഷണറി പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ഭാഷാഭ്യവസ്ഥീകരണത്തിന് സമാന്തരമായി വളർന്നുവന്ന അച്ചടിയെന്ന പ്രക്രിയയും കേരളീയ ആധുനികതയ്ക്കും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കും കാരണമാവുന്നുണ്ട്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഈ സവിശേഷ സാമൂഹ്യസന്ദർഭങ്ങളാണ് മലയാളി, കേരളീയർ തുടങ്ങിയ ദേശീയ സ്വത്വങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തത്. ഈ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലത്തിൽ 'ദേശീയതയെന്നത്' രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള ദേശീയത്വം ആണെന്നും അത് ആധുനികകാലത്തെ ദേശ-രാഷ്ട്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ പ്രധാനപങ്ക് വഹിച്ചിരുന്നുവെന്നും (ദ കൊളംബിയ എൻസൈക്ലോപീഡിയയെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഡോ. കെ. കെ. എൻ കുറുപ്പ് പറയുന്നു(2014:38). കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ച് ദേശരാഷ്ട്രം എന്ന സങ്കല്പനം വളരാനും അതിന്റെ ഭാഗമായി പുതിയ സ്വത്വങ്ങൾ രൂപപ്പെടാനും ഈ ദേശീയത്വം കാരണമായി. പാരമ്പര്യമായി തുടർന്നുവന്ന സാമൂഹിക രീതികളോടും അധികാരഘടനയോടും സംഘർഷത്തിലേർപ്പെടാനും പുതിയൊരു സാമൂഹികഘടന സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമായി ഈ അന്തരീക്ഷം മാറി.

ദേശീയതയെന്ന ആശയം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന സങ്കല്പനങ്ങളിൽ പ്രധാനമാണ് ദേശരാഷ്ട്രം, പൗരത്വം മുതലായവ. ഇന്ത്യൻ ദേശീയത രൂപപ്പെടുന്നത് ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിനെതിരായ എതിർപ്പിലൂടെയാണ്. ഇതിന്റെ ഭാഗമായി ദേശസ്നേഹം, ദേശപൗരൻ എന്നീ ആശയങ്ങൾ ഉടലെടുത്തു. ദേശീയതാ സങ്കല്പനങ്ങളെയും അവയുടെ പ്രതിനിധാനങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ രാഷ്ട്രം/ദേശം അതിലെ ജനവിഭാഗങ്ങളെ പല വിധത്തിൽ നോക്കികണ്ടിരുന്നു. ദേശങ്ങൾക്കുള്ളിലെ

പ്രദേശങ്ങളും അതിനകത്ത് ദൃശ്യമാകുന്ന പ്രാദേശികതയും ദേശീയതയുടെ പരിഗണനക്കപ്പുറമായിരുന്നു.

ദേശീയതയൊരു പ്രശ്നമാവുന്നത് രാഷ്ട്രത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളെയും പരിഗണിക്കാതിരിക്കുകയും മുഴുവൻ ജനതയ്ക്കും ദൃശ്യത നൽകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ്. ദേശീയതയെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ പലപ്പോഴും ആധിപത്യവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളേയും പ്രതിനിധാനങ്ങളേയുമാണ് പെരുപ്പിച്ച് കാണിക്കുന്നത്. കീഴാള ന്യൂനപക്ഷങ്ങളേയും ദളിത്, സ്ത്രീ ജനതയെയും അപരരായി മാത്രം പരിഗണിക്കുന്ന നയമായിരുന്നു അതിന്റെ മറുവശം. അസംഖ്യം സാംസ്കാരികവൈവിധ്യങ്ങളെ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ച് പ്രത്യേക പാരമ്പര്യത്തേയോ സാംസ്കാരത്തേയോ പൊതുവായി കാണിക്കുകയാണ് ദേശീയത ചെയ്തത്. സാമൂഹികവും ഭാഷാപരവുമായ വൈവിധ്യങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ ഭാവനാത്മകമായി ഉയർത്തപ്പെട്ട ആശയസംഹിതയാണ് ഇത്.

ദേശീയതയുടെ നിർണ്ണയാവകാശം അധികാരിയായ പുരുഷനായിരുന്നു. കുടുംബമെന്ന മാതൃകാഏകകത്തെ സൃഷ്ടിച്ച് സ്ത്രീശക്തിയെ ചോർത്തി കളഞ്ഞുകൊണ്ടും ലിംഗാധിഷ്ഠിതമായ അന്തരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടും കുടുംബത്തെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് നിർത്തുകയും അതിനെ ആണധികാര സ്ഥാപനമാക്കി നിലനിർത്താനും ദേശീയതയുടെ യുക്തികൾ ശ്രമിച്ചു. രാജ്യസ്നേഹം, ധീരത, സ്വാഭിമാനം, നിശ്ചയദാർഢ്യം, അക്രമണോത്സുകത എന്നിവയെല്ലാം പുരുഷ ഗുണങ്ങളായി ദേശീയത വ്യാഖ്യാനിച്ചു. ഇതെല്ലാം തികഞ്ഞ വ്യക്തി ഉത്തമപൗരനാണെന്ന് വരുകയും സ്ത്രീകളും മറ്റ് ലൈംഗികന്യൂനപക്ഷങ്ങളും പൗരത്വത്തിന്റെ നിർവചനത്തിൽ നിന്ന് പുറന്തള്ളപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ദേശീയതയെ വിമർശിച്ച ചിന്തകരും എഴുത്തുകാരും മനുഷ്യസമൂഹത്തെ വിഭജിക്കാൻ ദേശീയതാസങ്കല്പത്തിന് കഴിയുമെന്ന് വാദിച്ചു. മതം, ഭാഷ, സംസ്കാരം തുടങ്ങി ഏത് മാനദണ്ഡത്തെ മുൻനിർത്തി ദേശീയതയെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചാലും ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനതയും ഈ അതിർവരമ്പിന് പുറത്താണെന്നു വരുന്നു. ഇത്തരം

മാനദണ്ഡങ്ങളിലുൾപ്പെടുന്നവർ ദേശീയതയുടെ പ്രതിനിധാനങ്ങളും അല്ലാത്തവർ അപരങ്ങളുമായി തീരുന്നു. അതായത് പുരുഷൻ അധികാരസ്ഥാനത്തും സ്ത്രീ അപരസ്ഥാനത്തും എന്ന ദ്വന്ദ്വയുക്തിയിലേക്ക് അത് ജനതയെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നു. ലൈംഗിക ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കോ കീഴാളജനതയ്ക്കോ ഈ ദേശീയതയുടെ അപരസ്ഥാനത്തു പോലും ദൃശ്യത കൈവരുന്നില്ല. ഈ ദൃശ്യത എന്നത് സാമൂഹികം എന്നതുപോലെ ഭാഷാപരവുമാണ്. അതിനാൽ ദേശീയതയുടെ ഭാഗമായി രൂപപ്പെട്ട വ്യാകരണ കൃതികളിലും നിഘണ്ടുക്കളിലും ലൈംഗികന്യൂനപക്ഷങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന പരാമർശങ്ങൾ, അവ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സാമൂഹികതലം എന്നിവ പരിശോധിക്കാനാണ് ഈ പഠനം ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഭിന്നലിംഗക്കാർ, മൂന്നാംലിംഗം, ഭിന്നലൈംഗികം, ഹിജഡ തുടങ്ങിയ പദപ്രയോഗങ്ങൾ യുഫെമിസം (Euphemism) ആണ്. ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ ക്വീർ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ മറച്ചുവെക്കുന്നതിനുപുറമേ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഇത്തരം വാക്കുകൾ ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. പകരം ക്വീർ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ക്വീർ (Queer)

ഓക്സ്ഫോർഡ് ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി പ്രകാരം ക്വീർ എന്ന വാക്കിനർത്ഥം - strange, Odd, Peculiar, Eccentric എന്നൊക്കെയാണ്. അപരിചിതമായത്, ഒറ്റപ്പെട്ടത് എന്നിങ്ങനെ അത് പരിഭാഷപ്പെടുത്താം. ഉന്മാദകരമായത്, വിചിത്രസ്വഭാവമുള്ളത്, അസാധാരണമായത്, വിമതസ്വഭാവമുള്ളത് എന്നീ അർത്ഥതലമുള്ള ലൈംഗിക പ്രവണതകളെ ക്വീർ എന്ന പദം കൊണ്ടാണ് പാശ്ചാത്യസൈദ്ധാന്തികർ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്. ആദ്യകാലത്ത് പുരുഷന്മാരെ സ്നേഹിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരെ (ഗേ സെക്ഷ്വലിറ്റി) അവഹേളിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് ക്വീർ എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പിന്നീട് എല്ലാ സ്വവർഗ്ഗാനുരാഗികളെയും കുറിക്കാൻ തുടങ്ങി. പിന്നീട് 1869 ൽ ആന്റോ ഹംഗേറിയൻ ജേണലിസ്റ്റും സഞ്ചാരിയും മനുഷ്യാവകാശ പ്രവർത്തകനുമായ കാൾ മരിയ കെർട്ട് ബെനി (karl - maria Kert beny) സംഭാവന ചെയ്ത ഹോമോസെക്ഷ്വൽ

(സ്വവർഗ്ഗരതി) അതിന് പകരമാകുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ നരവംശശാസ്ത്രം, ലൈംഗികശാസ്ത്രം (Sexology), മനഃശാസ്ത്രം എന്നീ ശാസ്ത്രശാഖകളിൽ സ്വവർഗ്ഗരതി (Homosexuals) എന്ന പദം സാർവത്രികമായി ഉപയോഗിച്ചതോടെ ക്വീർ എന്നത് സ്വവർഗ്ഗാനുരാഗികളെ അവഹേളിക്കുന്ന പദമെന്ന രീതിയിൽ അറിയപ്പെട്ടു. ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിപതിനാലോടെ ക്വീർ എന്നത് ലൈംഗികമായി സ്ഥിരീകരിക്കാത്ത വ്യക്തികളെ (sexually Non-conforming individuals) അടയാളപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിക്കുകയും ഇത് അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനും തുടങ്ങി. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ ക്വീർ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇന്ന് പ്രയോഗിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിലേക്ക് അത് എത്തുന്നത് 1990 കളോടെയാണ്. സ്വവർഗ്ഗാനുരാഗികളുടെ സ്വത്വത്തെ കുറിച്ചുള്ള സംവാദങ്ങളുടെ ഫലമായാണ് ക്വീർ എന്ന പദം രൂപപ്പെടുന്നത്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനദശകങ്ങളിലെ പാശ്ചാത്യചിന്തകളും സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവും സൈദ്ധാന്തികവുമായ അറിവുകളുടെ പുതുക്കപ്പെടൽകൂടി ഇതിന്റെ വളർച്ചയെ സ്വാധീനിച്ചു. അതോടെ ക്വീർ എന്നത് കൂടുതൽ വിപുലമായ പദമായി മാറുന്നു. ഗേ,ലെസ്ബിയൻ തുടങ്ങിയ വർഗീകരണത്തിന് സാധ്യമല്ലാത്ത ലൈംഗിക ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ സൈന്യമായി ക്വീറിനെ ജൂഡിത്ത് ബട്ടർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.¹

LGBTIQA++

ഹെട്രോസെക്ഷ്യൽ അല്ലാത്തവരെ കുറിക്കാനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സഞ്ചിതപദ(Collective word)മാണ് LGBTIQA+. LGBT എന്ന് ചേർത്തുപയോഗിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഈ സമൂഹത്തെ വിവരിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പദങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന(inclusive)വയല്ലായിരുന്നു. 1980 കളിലാണ് LGBT എന്ന ചുരുക്കപ്പേര് വന്നു തുടങ്ങിയത്. ജനനസമയത്ത് ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ലിംഗപദവിക്ക്(gender) വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ലിംഗപദവി കണ്ടെത്തുന്നവരെയാണ് ട്രാൻസ്ജെൻഡർ എന്നു

1 (Butler,Judith. Bodies That Matter: on the Discursive Limits of 'Sex'.New York and London: Routledge,1993.print)

പറയുന്നത്. അതിൽ തന്നെ ശസ്ത്രക്രിയ വഴി ലിംഗം മാറ്റിയവരെ ട്രാൻസ് സെക്ഷ്യൽ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇതിലൊന്നും പെടാത്ത മറ്റ് ലിംഗപദവികളെയും ലൈംഗികതകളെയും എല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന/ഉൾക്കൊള്ളുന്നവർക്കെല്ലാം കടന്നുവരാവുന്ന ഒരു സാകല്യപദമാണ് (umbrella Term) Q എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. Q എന്ന പദത്തിന് Questioning എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. അതായത് തന്റെ ലിംഗപദവി (ജൻഡർ) എന്താണ്?, ലിംഗസ്വത്വം (സെക്ഷ്യൽ ഐഡൻറിറ്റി) എന്താണ്? എന്ന് അന്വേഷിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണ് ഇക്കൂട്ടർ. പിന്നീടാണ് ഈ സഞ്ചിതപദത്തിലേക്ക് I, A, + എന്നിവ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നത്. അതായത് ലിംഗപദവിയിലുള്ള ദ്വന്ദ്വാത്മകതയിൽ (ജെന്റർ ബൈനറി) ഒതുങ്ങി നിൽക്കാത്ത ട്രാൻസ് മനുഷ്യരെ, സ്വന്തം ലൈംഗികാഭിമുഖ്യം കൃത്യമായി നിർവചിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു വ്യക്തി ഏത് ലൈംഗികാഭിമുഖ്യമുള്ള ആളാണെങ്കിലും ലൈംഗികസുന്ദരപക്ഷമായി ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ക്വീർ എന്നു വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്വീർ മനുഷ്യരേയും ലിംഗവ്യക്തിത്വത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പദങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലില്ല. അതിനാലാണ് പലപ്പോഴും വളരെ ഋണാത്മകമായ പദങ്ങൾ അവർക്കുനേരെ ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ക്വീർ മനുഷ്യരെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾ മലയാളഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാന ഗ്രന്ഥങ്ങളായ നിഘണ്ടു, വ്യാകരണകൃതികളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നത് അന്വേഷണാത്മകമാണ്. ദേശീയതയുടെ ഭാഗമായി കൂടി നിർമ്മിച്ചെടുത്ത ഇത്തരം അടിസ്ഥാന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആണധികാരപ്രബലവിഭാഗങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കു മാത്രമാണ് സ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നത്. മണിപ്രവാളപക്ഷണഗ്രന്ഥമായ ലീലാതിലകത്തിൽ നിന്നാണ് മലയാളഭാഷയുടെ വ്യാകരണചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്. ലീലാതിലകത്തിനു ശേഷം ഇരുന്നൂറുവർഷത്തോളം വ്യാകരണകൃതികളുണ്ടായതായി അറിവില്ല. പാശ്ചാത്യരായ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷണറിമാരുടെ സംഭാവനയാണ് അടുത്തഘട്ടത്തിലുണ്ടായ കൃതികൾ. ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി എത്തിയ മിഷണറിമാർ സാഹചര്യവശാൽ അന്നത്തെ കേരളഭാഷ പഠിച്ച്, അതിന്റെ ഭാഗമായി ഭാഷാവ്യാകരണ- നിഘണ്ടു

നിർമ്മാണ രചനയ്ക്ക് തയ്യാറാവുന്നു. മലയാള ഭാഷാ വ്യാകരണങ്ങളെത്താൽ അതിൽ ആധികാരികമായി ഇന്നും കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത് ഏ.ആർ രാജരാജവർമ്മയുടെ കേരളപാണിനീയമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ഭാഷാ വ്യാകരണ ചിന്ത കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ അസ്ഥിവാദത്തിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടിയിട്ട് ഒരു ശതകം പിന്നിട്ടു. അതിന്റെ ആധികാരികതയും പ്രാമാണികതയും പ്രചാരവും അത്രമാത്രം വലുതാണ്. 1896 ൽ ആദ്യ പതിപ്പും അതിനു വന്ന വിമർശനങ്ങളെയെല്ലാം ഉൾക്കൊണ്ട് നവീകൃത കേരളപാണിനീയം 1917ലും പുറത്തിറങ്ങുന്നു. ക്വീർ വ്യക്തികളെ ജീവനുള്ള ശരീരമായി പോലും അക്കാലത്ത് കണ്ടിരുന്നില്ല എന്നത് ഈ വ്യാകരണകൃതിയിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്. നപുംസകം, ക്ലീബം എന്നീ പദങ്ങളാണ് ഏ.ആർ ഇവിടെ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സ്ത്രീ- പുരുഷൻ എന്നീ ബൈനറിയെ സൃഷ്ടിച്ച് അതിനിടയിലുള്ളത് എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ഈ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കേരളപാണിനീയത്തിൽ നാമാധികാരത്തിലാണ് ലിംഗപ്രകരണത്തെ പറ്റി ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. പുരുഷൻ, സ്ത്രീ, നപുംസകം എന്ന് ലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ വിഭാഗത്തിനു തന്നെയാണ് ഭാഷയിൽ ലിംഗം എന്നു പറയുന്നതെന്ന് ഏ.ആർ ലിംഗചർച്ചയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. തുടർന്ന് അചേതനമായ കിണ്ടി, കുടം ഇത്യാദിയെ സംസ്കൃതത്തിൽ അവൾ എന്നും അവൻ എന്നും വ്യവഹരിക്കുന്നതായും പറയുന്നു. 'ഭാഷയിലെ ലിംഗവ്യവസ്ഥ അർത്ഥമനുസരിച്ചാകയാൽ വളരെ സയുക്തികമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത മൃഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ജന്തുക്കൾ പോലും ഭാഷയിൽ നപുംസകലിംഗമാണ്. അതിനുള്ള യുക്തി പുംസ്ത്വം, സ്ത്രീത്വം ഇതു രണ്ടും വിശേഷബുദ്ധി എന്ന ചൈതന്യമുള്ളവരിലേ പ്രധാനമായും ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളൂ ' (2015:155) ഇവിടെ ഏ.ആർ പുല്ലിംഗവും സ്ത്രീലിംഗവുമല്ലാത്ത നപുംസകലിംഗത്തിന് വിശേഷബുദ്ധിയും ചൈതന്യവുമില്ലെന്ന് സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നു. അതായത് വിശേഷബുദ്ധിയും ചൈതന്യവും ഉള്ളത് പുരുഷനും സ്ത്രീയും മാത്രമാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. നപുംസകത്വത്തിൽ നിന്ന് ബുദ്ധിയും ചേതനയും ചോർത്തി പുരുഷനും സ്ത്രീയുമല്ലാത്തതിനാൽ അവരെ പ്രാന്തവൽക്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ലിംഗപ്രത്യയങ്ങളുടെ സ്വരൂപ ചർച്ചയിൽ നപുംസകത്തിന് ലിംഗമില്ലെന്നും അതിനാൽ

ലിംഗമില്ലാത്തതിനെ കുറിക്കാനായി ലിംഗപ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ട ആവശ്യമെല്ലെന്നും ഏ. ആർ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. 'ലോകത്തിൽ സ്ത്രീയെന്നും പുരുഷനെന്നും ഉള്ള ഭേദമനുസരിച്ച് സ്ത്രീലിംഗ-പുല്ലിംഗങ്ങൾ സിദ്ധമാകുന്നു. അതു രണ്ടും അല്ലാത്തതിനാണ് നപുംസകം എന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നത്. ' (2015: 158) ഇവിടെയും ലിംഗമില്ലാത്ത, ചേതനയറ്റ വിഭാഗമായി ക്വീർ മനുഷ്യരെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ലിംഗപ്രത്യയങ്ങളുടെ ഉൽപ്പത്തി പറയുന്ന കേരളപാണിനി 'തന്നെത്താൻ ഒന്നിനും കഴിയാതെ ചേതനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം അനുഭവിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലോ ജഡവസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവം. അതിനാൽ അനുഭവാർത്ഥകമായ 'തു' ധാതുവിന് നപുംസകപ്രത്യയത്വം യുക്തമായിരിക്കുന്നു ' (2015:162) എന്ന് അഭിപ്രായത്തിലൂടെ നപുംസകം എന്നത് ജഡവസ്തുക്കൾ മാത്രമായി കണക്കാക്കുന്നു. എന്നാൽ വചനപ്രകരണത്തിൽ വചനപ്രത്യയം ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വിശേഷ പ്രക്രിയകളെ വിവരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ 'നപുംസകത്തിൽത്തന്നെ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത മൃഗങ്ങളേയും മറ്റും കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കും ജീവനില്ലാത്ത കല്ല് മുതലായതിനെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കും തമ്മിൽത്തന്നെ ഈ സംഗതിയിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്' എന്ന് ക്ലീബേ വേണ്ട ബഹുക്കുറി (2015:165) എന്ന കാരികാവിവരണത്തിൽ വിശദമാക്കുന്നു. ഇവിടെ ക്ലീബം എന്നാൽ ജഡവസ്തു മാത്രമല്ല ഏ.ആറിന്. വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജീവനുള്ള ശരീരങ്ങളേയും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ബഹുവചനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഏ.ആർ സ്ത്രീലിംഗത്തിന് നപുംസകപ്രത്യയം മതിയെന്നു വാദിക്കുന്നു.' സ്ത്രീകൾ, പൂക്കൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് സചേതനത്വം കുറവാകയാൽ, അവർക്ക് നപുംസകപ്രത്യയം മതി. (2015:164) ഉദാഹരണമായി ഉണ്ണികൾ, വേലക്കാരികൾ എന്നിവ എടുത്തുകാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ നിഗമനങ്ങളൊക്കെയും ശരിയായാലും തെറ്റായാലും അത് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ നിലീനമായി കിടക്കുന്ന ഭാഷയുടെ ഘടനയുടെതന്നെ ഭാഗമായ ആൺകോയ്മയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇത് കേരളപാണിനീയം എഴുതിയ ഏ.ആറിന്റെ മാത്രം പ്രശ്നമല്ല. ദേശീയതയുടെ മാനദണ്ഡമനുസരിച്ച് അക്കാലത്ത് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ വ്യാകരണകൃതികളിലും സജീവലിംഗമായി വർത്തിക്കുന്നത് പുല്ലിംഗമായിരുന്നു. സ്ത്രീയ്ക്ക്

ലഭിച്ചിരുന്ന ദൃശ്യതപോലും സമൂഹത്തിൽ ഇല്ലാതിരുന്ന ക്വീർ വ്യക്തികളെ അറിയാതെയൊന്നെങ്കിൽപോലും അതിവിദഗ്ധമായി പ്രാണവൽക്കരിച്ചതിന് കാരണമിതാണ്.

ദേശ-രാഷ്ട്ര നിർമ്മിതിയുടെ അജണ്ടുകൾ പാലിക്കപ്പെട്ട് നിർമ്മിച്ച നിഘണ്ടുക്കളും ക്വീർ മനുഷ്യരെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതായി കാണുന്നില്ല. അർത്ഥം അകാരാദിക്രമത്തിൽ അടുക്കിവരുന്നതോടൊപ്പം സാമൂഹികതയെ അടയാളപ്പെടുത്തുക കൂടിയാണ് നിഘണ്ടുക്കൾ ചെയ്തുവരുന്നത്. എഴുതപ്പെട്ട കാലഘട്ടത്തിന്റെ സാമൂഹികസ്വഭാവത്തെക്കൂടി നിഘണ്ടുക്കൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നർത്ഥം. മിഷണറിമാരിൽ പ്രമുഖനായ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പരിശ്രമഫലമായി പുറത്തിറങ്ങിയ മലയാളം - ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിൽ(1872), നിഘണ്ടു രചനയ്ക്കുധാരമാക്കിയത് അന്നു ലഭ്യമായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഹർജിതീർപ്പുകളും മറ്റുമടങ്ങിയ സർക്കാർ രേഖകളും വാമൊഴിയിൽനിന്നും നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന നിഘണ്ടുക്കളിൽനിന്നു ലഭിച്ച വിവരങ്ങളുമായിരുന്നു. ഏത് പദത്തിനും പ്രമാണവും തെളിവും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിവരണമായിരുന്നു ഗുണ്ടർട്ട് നിഘണ്ടുവിന്റെ പ്രത്യേകത. ഇതിലൊന്നുംതന്നെ ക്വീർ മനുഷ്യരെയും ക്വീർഭാഷയെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒരു പദം പോലും കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇന്ന് സമൂഹം ക്വീർമനുഷ്യരെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ ചിലത് ഗുണ്ടർട്ട് നിഘണ്ടുവിൽ ലൈംഗികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പദങ്ങളോ സാമ്പ്രദായിക അർത്ഥങ്ങളോ ആയി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ തന്നെ ഭൂരിഭാഗം പദങ്ങളും പരാമർശിക്കുന്നില്ല. അവയെല്ലാം പിൻക്കാലത്ത് നിർമ്മിച്ചെടുത്ത പദങ്ങളായിരിക്കണം. അലിംഗം (without gender), ഒമ്പത് (Nine, One before ten),ക്ലീബം (Neuter), കിന്നര (A Lute made from gourds - മത്തങ്ങ പോലെയുള്ള വീണ), കണ്ടൻ (cripple), കണ്ടനടിക്ക (to enslave), ഗുദ് (Anus), ചക്ക (A biground fruit as of Artocarpus)പെണ്ണൻ (effeminate), പേടി (fear),പിംഗള (Tawny), പെണ്ണപ്പൻ (The father in law), എന്നിങ്ങനെ വളരെ ചുരുക്കം പദങ്ങൾക്കു മാത്രമാണ് അർത്ഥം നൽകി കാണുന്നത്. ഈ പദങ്ങളും അവയുടെ അർത്ഥവും നൽകിയിരിക്കുന്നത് സമൂഹം ഇന്നു പ്രയോഗിക്കുന്ന ഋണാത്മകാർത്ഥത്തിലല്ല. ഇവയ്ക്കു പുറമേ ഇന്നു

പ്രയോഗിക്കുന്ന അരവാണി, അർദ്ധനാരി, കട്ടവണ്ടി, ഗാണ്ടു, ചാത്തുപൊട്ട്, പാണ്ഡക, പുതുമങ്ക, പെൺകൂസൻ, തിരുനങ്ക, തിരുനമ്പി, മൂന്നാലിംഗം, ഭിന്നലിംഗം, രണ്ടും കെട്ടത്, ഹിജഡ, ട്രാൻസ് മുതലായ പദങ്ങളൊന്നും ഇല്ല. ഗുണ്ടർട്ട് ഈ നിഘണ്ടു എഴുതുന്ന കാലത്ത് ക്വീർ വ്യക്തികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു പറയാൻ കഴിയില്ല. രാമായണം, ക്രമസൂത്ര, മഹാഭാരതം, മനുസ്മൃതി പോലുള്ള ഇതിഹാസപുരാണ കൃതികളിലും പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഭിന്നലൈംഗികതയെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയിലൊന്നും തന്നെ ഇക്കൂട്ടരെ അസാധാരണക്കാരായി ചിത്രീകരിക്കുന്നില്ല. രാമായണത്തിൽ മംഗളകർമ്മത്തിനായി ഇവരെ രാമൻ അനുഗ്രഹിച്ചുവിടുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട്. മഹാഭാരതത്തിൽ അർജുനൻ ബൃഹദ്രഥയാവുന്നതും യുദ്ധം ജയിക്കാൻ അംബയുടെ പുനർജന്മമായ ശിവണ്ഡി അനിവാര്യമാകുന്നതും ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ ക്വീർ വ്യക്തികൾ പൗരാണികകാലം മുതലേ സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവാണ്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ കാലത്ത് ഇക്കൂട്ടർക്ക് ദൃശ്യത ലഭിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതാണ് അതിനു കാരണം. ദേശീയതയുടെ ഭാഗമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീ-പുരുഷൻ എന്നീ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾക്ക് മാത്രമാണ് അക്കാലത്ത് പരിഗണന ലഭിച്ചിരുന്നത്. ദൃശ്യരാവാത്ത മനുഷ്യർ അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭാഷയ്ക്കകത്തും പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ സാധ്യതയില്ല.

1945 ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ സ്ത്രീ എന്ന കഥ, എം പി നാരായണപ്പിള്ളയുടെ ഹിജഡ തുടങ്ങിയ കഥകളും പിൻക്കാലത്തിറങ്ങിയ നോവലുകളുമെല്ലാം ക്വീർ മനുഷ്യരെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ടെന്നത് ഇത്തരം മനുഷ്യർ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് തെളിവ് ലഭിക്കുന്നു. ക്വീർ മനുഷ്യരെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതിൽ പിൻക്കാലത്ത് മാധ്യമങ്ങൾക്കും പങ്കുണ്ട്. ചാത്തുപൊട്ട്, ഇതിഹാസ, മായാമോഹിനി, ഭിന്നലൈംഗികത കൈകാര്യം ചെയ്ത സഞ്ചാരം, സൈലന്റ് വാലി, ഓടും രാജ ആടും റാണി തുടങ്ങിയ സിനിമകളൊക്കെ അസ്വഭാവികമായി ഇക്കൂട്ടരെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ക്വീർ മനുഷ്യരെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ സിനിമയുടെ പേരും സിനിമക്കകത്തെ കളിയാക്കലുകളും ചേർന്ന് ചാത്തുപൊട്ട്, മായാമോഹിനി, ഒമ്പത് തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ അപഹാസ്യപേരുകൾ മാധ്യമങ്ങളുടെ സ്വാധീനം

കാരണം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ദേശീയത നിർമ്മിച്ച സ്ത്രീ-പുരുഷ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ മറികടക്കാൻ സാധിച്ചെങ്കിലും ഭാഷയിൽ ഇനിയും ക്വീർമനുഷ്യരെ കുറിക്കുന്ന പദാവലികൾ രാഷ്ട്രീയ ജാഗ്രതയോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഇന്നും നമ്മുടെ സമൂഹം ഭാവനാത്മകമായ ദേശയുക്തിയുടെ ഉൾക്കൊള്ളലുകൾക്ക് പുറത്തുതന്നെയാണ്..

നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒരു ഭാഷയുൾക്കൊള്ളുന്ന ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തിന്റേയും ജീവിതരീതിയുടെയും നാളിതുവരെ സമർജ്ജിക്കപ്പെട്ട വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പ്രതിഫലനങ്ങളാണ്. ഇവയിലൊന്നും ക്വീർ മനുഷ്യരെ കൃത്യമായി പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നത് വസ്തുതയാണ്. വളരെ അടുത്തകാലത്തു മാത്രം മലയാളികൾ അംഗീകരിച്ച ക്വീർ മനുഷ്യരെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാനായി പല ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിൽ നിന്നും കടമെടുത്ത പദാവലികളാണ് ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്. ക്വീർ എന്ന പ്രയോഗം കുറിക്കുന്ന ലൈംഗികസ്വഭാവവിശേഷതകളുമായി നാം നിരന്തരം ഇടപഴകുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ പാകത്തിൽ ഭാഷ ഇന്നും വളർന്നിട്ടില്ല.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അച്യുതവാര്യർ, എസ്. 2011. ഭാഷാ വ്യാകരണപഠനം, തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
2. അരവിന്ദാക്ഷൻ, കെ. 2017. ദേശീയത നായാട്ടിനിറങ്ങുമ്പോൾ, കോട്ടയം: ഡി.സി ബുക്സ്.
3. ഓമന.പി.വി. 1990 നിഘണ്ടുക്കൾ മലയാളത്തിൽ, കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്.
4. കുറുപ്പ്.എൻ.കെ.കെ. 2014. ദേശീയതയും സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണവും മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ, കോട്ടയം: സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം .നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ.
5. ഗുണ്ടർട്ട്. 1995. മലയാളം - ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു. കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്.

6. ടാഗോർ രവീന്ദ്രനാഥ്. 2021ദേശീയത(വിവ) - കെ. ജയകുമാർ,തുശ്ശൂർ: ഗ്രീൻ ബുക്സ്.
7. രാജരാജവർമ്മ.എ.ആർ. 2015. കേരളപാണിനീയം,കോട്ടയം: ഡി.സി ബുക്സ്.
8. രാജേന്ദ്രൻ.എൻ. 2008. മലയാളവ്യാകരണചരിത്രം, തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.
9. വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ.ടി.ബി. 1996. വ്യാകരണപഠനങ്ങൾ, കോഴിക്കോട്: കാലിക്കറ്റ് സർവകലാശാല,മലയാളവിഭാഗം.
10. ശേഷഗിരിപ്രഭു.എം. 1989. വ്യാകരണമിത്രം,തുശ്ശൂർ: കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി.
11. സാം. എൻ. 1988. കേരളത്തിലെ സാമൂഹികനവോത്ഥാനവും സാഹിത്യവും,കോട്ടയം: നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ.
12. Hall,E.Donald,2003, Queer Theories, NewYork: Palgrave Macmillan
13. Bhakshi, Kaustav & Rohit K. Dasgupta, 2019, Queer Studies, : Telangana: Orient Blackswan.

ദിവ്യ ടി എസ്

ഗവേഷക

മലയാളവിഭാഗം

ശ്രീനീലകണ്ഠ ഗവ.സംസ്കൃതകോളേജ്, പട്ടാമ്പി

8848051239

divyatsvithanassery@gmail.com